

sultat som Regjeringen i nærværende Udcast, jeg siger, jeg tør ikke modsige Muligheden heraf, men jeg skal dog haabe, at man vil underkaste Sagen en noget mere alsidig Prøvelse end den, der forekommer mig at være bleven den tildeel fra Regjeringens Side. Jeg troer ikke, at de Grunde, der ere anførte i Motiverne mod at forene Udskrivningschefshvervet med Stillingen som Bataillonschef i Forstærkningen, saaledes som Forsvarscommissionen paatænkte det, ere fyldestgjørende. Der er saaledes sagt, at i Krigstilfælde vilde, naar dette Hverv blev overdraget til vedkommende Forstærkningsbataillonschefer, der let kunne opstaae Forviklinger, og Vanskeligheder i saa Fald stille sig ibeen for dets vedbørlige Udførelse. Jeg vil naturligvis ikke paastaae, at disse Vanskeligheder ikke skulde kunne indtræde, og ganske vist vilde Forstærkningsbataillonscheferne kunne komme til at optræde commanderende mod Fjenden, men jeg maa dog minde om, at det Hverv, som er anvist Forstærkningsbataillonerne, dog nærmest er det locale Forsvar, og om det end kan tænkes, at en Krig vil faae den Udskrivning, at den hele Forstærkning vil blive at opbyde og vil faae Anvendelse, saa vil denne Eventualitet ikke ubetinget kunne bringe Collision tilveie med Udskrivningsvæsenet, thi under saadanne Omstændigheder vil Udskrivningen alligevel ikke kunne foregaae paa sædvanlig Maade, ja, overhovedet maaste slet ikke kunne foretages, hvad enten der saa have særlige Udskrivningschefer eller ikke. Dette kan altsaa ikke afgive nogen Grund mod at henlægge Udskrivningen til Forstærkningsbataillonscheferne istedetfor som hidtil til særlige Udskrivningschefer.

Naar det dernæst synes antydet, at disse Forstærkningsbataillonschefer ikke skulde være i Besiddelse af den tilstrækkelige Sagkundskab og Evne til at forestaae Udskrivningen, saa skal jeg dog minde om, at for Dieblirket ere vistnok Halvdelen af de constituerede Udskrivningschefer netop afledige Officerer, og altsaa saadanne Mænd, der have den samme Fordannelse og Fortid som Forstærkningsbataillonscheferne. I saa Henseende vil der altsaa ikke, forekommer det mig, fra dette Standpunkt kunne med Rette opfaates nogen Tvivl om de Sidstnævntes

Dygtighed. Dertil kommer, at i Fremtiden Udskrivningen vil blive meget lettere, end det hidtil har været Tilfældet, idet den hele Mængde Tvivlsmaal, der efter den tidligere Lovgivning med dens mangfoldige Undtagelses-tilfælde og mangfoldige mindre klare Bestemmelser kunde opstaae, vanskelig vil fremkomme nu efter den hele ny Hærsordning. Det maa fremdeles antages, at i Fremtiden Officererne — det vil jo væsentlig berce paa, hvorledes Lovene om den militaire Strafferetspleie og Rettergang ville blive — ville komme til at beskæftige sig i højere Grad end hidtil med Spørgsmaal vedkommende Lov og Ret. Endelig behøver jeg ikke at minde om, at, hvad enten Udskrivningsvæsenet lægges i særlige Udskrivningschefers eller i Forstærkningsbataillonschefernes Haand, vil Højestret dog ligesuldt vedblive at være øverste Instans, saa at altsaa mulig mindre rigtige Kjendelser, hvis de nogen- sinde skulde blive sædvede, ad denne Veie kunne blive rettede. Det forekommer mig derfor, at den Ordning maa i sig selv anerkendes for rigtigst, hvorefter Hærens Embedsmænd, der bedst kjende de Krav, der kunne gøres fra Tjenestens Standpunkt, ogsaa komme til at forestaae og beskæftige sig med Udskrivningsvæsenet. Hvad derefter Lægsvæsenet angaaer, da bestaaer Forskjellen med Hensyn til dette mellem det Tidligere og det her foreslaaede egentlig kun deri, at medens det for Dieblirket er det Sædvanlige — det var ikke nødvendigt — at benytte Sognefogden, hedder det nu i Udcastet, at han skal benyttes som Lægsmand. Jeg tvivler meget om, at de forskellige Indvendinger, der ogsaa her i Salen i sin Tid ere reiste fra ærede Medlemmers Side, der kjende dette Forhold, ville kunne bringes til Tausked ved denne Forandring. Det er en besynderlig Ironi af Stæbnen, at vi netop om saa Dage ville faae til Behandling et Lovudcast, hvorefter Sognefogden foreslaaes heelt at skulle bortfalde. Hvis nu Saadant vedtoges, hvad skal man saa gjøre i dette Tilfælde med Lægsvæsenet? Det er derfor vistnok nødvendigt at gaae en anden Veie, og jeg haaber, at det eventuelle Udvalg vil være særlig opmærksomt paa dette Punkt. — Hvad endelig angaaer den den egentlige Værnepligt vedkom-